

SVJETOVNI NAZORI

Odvojnjava se se ljudi zanimali i isplivali: odahle živeti i svjet; i koga mu je svrha. Stvarala se se razna mlađina t. j. nazori o tomu. A-to će reći struktura: stvarali se svjetovni nazori.

Ta mlađina, ti nazori dijele se u glavnom na kršćanske i nekršćanske. Među nekršćanske nazore spada:

1. RACIONALISTICKI SVJETOVNI NAZOR. On postavlja ljudski razum kao jedino i dostatno mjerilo i smjenu u tom, otkako svijet i koga mu je svrha. On ne će svrhunaravac objaviti. Ne priznaje Svetu Božiju ni Crkvu, kao putodar u vremenskim i vječnim stvarima. On nudi saugom vlastotog čovjeku razumom put prema vječnosti. Često mu je dočvijeđen razum na sve međuređavač, kazanom se mogu riješiti svakazna, koja čovjeku zanima.

2. MONISTICKI SVJETOVNI NAZOR: da postoji zapravo samo jedno jedino biće (gradi monon t. j. jedino), a to je svemir, vlasnik, Sveti bića, koja čistilama mijeđuje, jesu oblici i pojave jednog apsolutnog bića. Nešta bitne razlike između Boga i svjetla, prirode i duha, Hjele i duše, postoji i čudoravnosti i t. d. Nešta duša, nešta Boga. Svijet je dakle jedinstvena cjelina. Mlječan se, razvija i očitije namno po zakonima, koji su u njemu. I čovjek je najpozivnija je pojava te pridružuje.

Povezane vrste monističkoga nazora su svijet jemu materialistički i panteistički nazori.

3. MATERIJALISTICKI SVJETOVNI NAZOR: da postoji samo materija, tvar (materija). Osim toga nema ništa: nema duše, nema duha, nema Boga. Sile je bitno iste što i tvar. Nema tvari bez sile, nema sile bez tvari;

2. tvar (materija) je vježba, nije nikada postala, ne će nikada prestati. Tvar se sastoji od beskrasnoga broja atoma, svedeno je neizvorljivo; 3. po vječnim privrednim zakonima razvile se iz tvari različitim sastavljanjem atomu sive, što postoji: nježno, živo i svijetlo. Nešta nikakve osoblike zivotinja sile (duše), sve tamade: kemički i fizikalni zakoni.

4. PANTEISTICKI SVJETOVNI NAZOR UČI: 1. da je bog i svijet jedno to isto; 2. bog je pratyar, prabice, dusa svega, neko neosobno ili nesvesno mijeđe; 3. svijet je prolazni oblik, priljudan pojava boga; nistinu i nema svijeta, kao nešto različito od boga; svijet izlazi iz boga i bog se razvija u svijetu; 4. čovjek je u razvoju i pojavljivač boga i svjetla najsavršenije, ali opet proizlazio biće. U čovjeku se razvio beg do samosvesti.

Ojeli svijet je tijelo toga sveboga. A duša, tko će mu shvatiti. Ona svjetlosti dušobolim žarom u plenumatom kamenju. Ona govori vječtom i sumom valova. Ona stegni glasom i mukom vikom životinja. Ona se budi u ljudskom dušu do jasnoga svjetla samosvesti.

Sjaj zvijezda u pomoći, pjesma usarkanoga mora, urušao nevremena, sum vjetrom gonjene šume, duboko sanjsko oko djeteta, to je obljava sveboga i t. d.

5. KRŠĆANSKI SVJETOVNI NAZOR. Kršćanskom svjetovnom nazoru je sadržaj vjera u osobnoga Boga, sve-mogućega Stvoritelja neba i života. I u Bunu, Sina, Njegova jedinorođena, Spasitelja svjetla, koji je reden od bl. Dj. Marije. Mučen raznat, pokopan, treći dan uskrsnu. Uzado na nebo. Odnuda će doći sudni živ i mrtvi. On s Ocem i Duhom Svetim uzdržava, upravlja i posvećuje svjetlu. Kršćanski dake svjetovni nazor uči, da postoji iznad svjetla osobni Bog. Njega možemo upoznati iz Njegovih djela, t. j. iz stverenja. Odum Njega postoji netvarna, namostalna, duhovna i neumira duša, između Boga i duše postoji veka, to je vjera. Vjera je dio samog Bog svjetlosti svrhnjaravnim objavama. Osobito po svom Sianu, Isusu Kristu, koji je čovjekom postao. Tu pak objavljena vjera čuva jedinu Crkvu, koju je Isus Krist osnovao i On je vodio. Ta je Crkva sveopis i po vremenu i po prostoru. Njegina je zadaća sakupljati duše u svoje krilo i spasavati ih. Bog je počekat i svaku svrhu stvarima.

Tako goveri Katolička vjera. Sve istine, koje ona naučava, sakupljaju se i povezuju među sebe u čvrsti lanac pod imenom VJEROVANJE APOS-

CRKVA JE TA JASNEVNO KRISTOVO TIJELO

Vjećak se mnogo puta čuo ih: Štao, da je Crkva mistično ili tajanstveno tijelo Kristovo. Sto to znači?

Šet mi, koji smo krešteni, te ispravljamo pravu vjeru Isusovu i priznajemo vjernovim duhovnim poglavarem Svetog Oca Papu. Članovi smo svrhnjaravnoga, nadzemaljstoga društva na zemlji, spadamo u Krstovu Crkvu. Svi mi zajedno s Isusom sačinjavamo tajanstveno tijelo Kristovo, u kom je Krist Gospodin glava, a mi smo udovi.

O mističnom tijelu Kristovu govoriti Sveti Pismo na mnogo mjesto. Sv. Pavao poručuje Efesjanima: »Jedno ste tijelo i jedan duh, kao što ste u pozvani u jednoj nadi prema zvanju evoće« (4, 4). A u Poslanici Rimljanim: »Jer kao što u jednom tijelu imamo mnogo udova, a svi udovi nemaju isto službu, tako smo mnogi, jedno tijelo u Kristu, a svaki je od nas ud jedan drugomu« (12, 4). Isus u nauku tumaći poredbom trs a lozama: »Ja sam tra, vi loze« (Jv. 15, 9). Kao što tra u loze čine jedno živo biće, tako Krist i vjernici čine jedno Tvoje tajanstveno tijelo Kristovo. Kad je Savao progonio Crkvu, t. j. kršćane vjernike, obljavio mu se Isus Krist i pita ga: »Savle, Savle, zašto me prognosi? On reče: Tko si ti, Gospodine? A Isus će mu: »Ja sam Isus, koga ti prognosi« (D. Ap. 9,4-5). Ovdje se Isus postavlja s vjernicima, a Crkvom, koju neprincipi progone. Sv. Pavao pise Korintjanima: »Vi si ste tijelo Kristovo i udovi jedan drugomu« (1 Kor. 12, 27).

Crkva je živo tijelo Isusovo, u kojem razlikujemo dušu i tijelo. Tijelo se sastoji od glave i udova. Krist je glava, a vjernici u Crkvi su udovi. Kao što se u ljudskom tijelu izdje glava nad ostalo tijelo, tako je i kod tajanstvenoga Kristova tijela. Isus kao glava nadajuće sve nas, jer posjeduje povrh ljudske i božanske snage, pa je u isto vrijeme Bog i Čovjek. Po položaju svorne je daleko nad nama, jer je proslavljen u nebiu sjedi dečja Oca Boga svemogućega. Savršen je, ost na udova, je pun milosti i istine, od punine Njegove sv. mi primislo Isus kao glava vrši se nas udove unutrišnjim duhovnim uplivom. On je u nama izvor svih milosti i zasluga, s Njegovom pomoru donosimo nadnaravne plodove, po kojima već ovđe na zemlji postajemo do-

nici božanskoga života. On vrši na nas grješnike. Gubitkom milosti posvećuju jedvačnjak upire, jer se je potaknuo za-duhovnim pastire, koji upravljaju s na-mas-takom, da čestite živimo, Boga pro-slavimo i sebe spasimo. Isus Krist je s nama jedno kao što je i u našem tijelu glava s udovima jedno. Sv. Ivan Hrastov veli: »Kao što su tijelo i glava jedno, tako su Krist i Crkva jedno. A sv. Augustin: »Clav Krist glava je i tijelo; glava je jed norodeni Božji, tijelo njegovo je Crkva.«

U Crkvi, tajanstvenom tijelu Kristovu, postoji i duša, a to je posvećujuća milost, koju Crkvi daje Duh Sveti. Sv. Augustin: »Ma vima misao: »Što je duša ljudskog tijela, ovo je Duh Sveti Kristov tijelo, kije je Crkva.« Sv. Irenej Božji: »Gdje je Crkva, tamo je i Duh Božji; I gdje je Duh Božji, tamo je Crkva i svaka milost.« Upravo onako, kako naša duša ozvije se naša vjeća, tako posvećena milost ozivljuje se naša kršćana, udove mističnoga Kristova tijela. Milost posvećujuća je vrhnjaravni nezasluženi dar Božji, koji Duh Sveti uljeva u našu dušu, po kojemu mi od grešnika postajemo pravednici, djeca Božja i božanstički kraljevstvu nebeskoča. Po milosti se posvećujući, koji preput primamo na svetom Krstu, duhovno preporadamo. Nakon svetoga kršćenja mi smo novi Čovjek, duhovni Čovjek, Božji Čovjek. Svakog dobri dječa, što ga činimo u posvećujući milosti, postaje životno nebo, a u isto vrijeme i naj-većim u posvećujući milosti, gubi teškim.

Posvećujući se milost gubi teškim

MOLITVA

Isuse, Ti si u pustinji hraniš glađene ljudje, koji su došli da slušaju Tvoju riječ, objava Isti ne. Sa sedam oskudnih hlebova nastio si četiri hiljadu ljudi, jer je sve moguće Tvojo ljubavi i milosrđu. Nisi ih ostavio gladne i izmorene, i čudo, koji si učinio, čudo je Tvoje božanske snage, koja nikada ne napušta Čovjeka u nevojli.

Molimo Te, dobri Isuse, nahraniti našu gladinu srca hlebovima snage i života. Naupusti nas u našim tegobama, kada zavizamo Tvoju pomoć, i kada nam samo Ti možeš pomoci. Obazri se na nas, koji lutamo ovom dolinom i četvrtinom života, želimo te nebesima. Uznesi našu misao i našu vjeru neprozračnoj Istini, koja bljaje, koja jest i koja ostaje u beskrasnosti. Neka nad prolaznim mališom ljudi, i postavi neprozračno, razgorenio na božanskoj iskri stvaranju i trajanju. Neka iznad nevolja i kušnja gledamo smrću u posljednjem amisu, koji će se u uganj bačiti, i gorjet osušiti. Ako ostanete u mesecu, mojeg rjeđeg trenutka u vama, sto god hocete, tražite, i bit će vam.» (Iv. 15, 5-7).

Postidene tratinčice

Bio je jednom dječak vrlo siromašan, bez majke. I zato, što nije imao majku, bio je uvijek tuhan, uvijek sam, napušten od svih.

Bio je blijid i slabšan. Hodao je okolo sav podera, ručice su mu bile uvijek prljave, kostice rasčupane, jer nije bilo one, koja bi ga voljela i redila.

Zivio je od samilošta, spavao je u tunici, kucamo, svakog dana kod drugih ljudi.

Htio se i on poigrati i veseliti sa svom vratnjacima, ali ga oni nijesu ni pogledali. Najbolje je bio u krajnjem. I uvek je odlazio k njoj i na njeno grobo molo dobrog Boga, da ga uzme u sebi.

U projekte, svakog dana, već od sun-

čeva izlaska mal je jadnik klečao na majčinu grobu i plakao.

— Oh kad bi mogao još jednom naslijediti glavnicu na njenu koljenja, čuti njen glas i osjetiti njeni tonko milovljivi. Kad bi joj barem mogao donijeti evijeda i otkititi grob. Kako li je bio tuzan gledajući same crne zemlju i grubi drveni križ, a drugi su grobovi, koko puni evijeda. Zato da njegova majčica nema bas ni jednoga evijeda? Zato, što mali strmoch nema vatra, da ubere i donese evijeda, a nema ni novčića da joj ga kupi.

Jednog je jutra ustao vrlo ran. Prije nego je pošao pozdraviti svoju majčicu, uputi se u livade, koje su okruživale groblje. Livade su bile najlepši vrt, koji je Gospodin stvorio za sve nas. A u proljeće su pune lijepog evijeda, dosta da se ga nagneta, ljubi i bere.

I malis je bio u hribi ubrzo mnogo, mnogo i odnijeti ga majci.

Ved izdaleka ugledao je puno polje tratinčice, koje su rasliće svoje latice, da li mišju prve sunčeve zrake. Izgledale su kao bezbroj bijelih zvjezdica na zelenom sagu. Obrađavao se dječak. Htio je ubrati mnogo tratinčica, ali nije ubrati ni dvije. Sto se dogodilo? Kad su tratinčice ugledale njegova prljave, bose noćice njegovu podernu odjeću, patničko leđe i crvene ispušne ručice — Ne, one neće da ih na bere. — I skupe se sve i spušte svoje glavice kao da su uvenule.

Dječak ih je pogledao, i rasbastao se. »Nisu više lijepi,« pomisli. Ali zašto bude sada? Zajec i polaganje krene prema groblju praznih ruku, a njegova je jedina Želja ostala u polju kod bijelih tratinčica.

Sutradan u jutro potražio je drugo evijede i ponio ga majci. I tako je svakog dana donosio evijeda iz Božićevira vrt, dok se jedan dana na raspoljiti i umre. Dragi ga je Bog htio imati uza se, da dobro dijeće od sad bude uvijek sretno.

Zakopaje ga na mjaku. Da je dođao tako da okiti njegovog groba? Nitko!

— O, ne, varate se! Shao je s neba njezino Andeočuv i počao da traži ujedje. Ispješevanje za svetu malisanu. Bio je Andeo samostil. Žao je, da je dječak sa svojom majicom u bljescu Nebu i da je sretan, ali nije htio da to malo tijelo, koje je išlo ugrozno, bez crvenog, bez napušteno, bez evijeda, kaže, kada će nas pozvati u kraljevstvo svega na ra.

Ali to nebesko bljeće, koje je malo i vidjelo što su učinile malo siromašnici, nije se sagnulo, da ih ubere. Jedan se čas samostil pozvao, pogleda ih strogo i reče: »Odbile ste malog ubogog dječaka, a nad bi htjeli da vam bude Andeo!«

I pode dalje u potragu za evijedom za svoga dječjaka.

Tratinčice su povrnenile od stida i bell. I tog doba njihova su latice ručice zataje na krajevinama, za sjedanje na njihovu zrnamotu.

Ne okrećimo ni mi glave od onih koji su bijedni i podereni. U njihovim grudima bježe toplo srce. Budimo uvijek i ljubom prema svima. Ljubimo sve ljudi, osobito one, koji su nesretni, jer svi smo mi brada i stvorovi Božji.

A tratinčice su naše lijepo i stidljive sestrice. One postidene više se nas ne zateže. One odonata gvatu i bogatim i tomašnom.

VI. Nodjelju po Dubovincu

9. VII. 1959

Sv. Misa podnešena ovakav: Gosподia je kralj naroda mojeg i s matkama, koju spaseva pomamnjava svoga. Spasni nasred u blagovni svoju bolesti i vlažni sijama sve do vježka. K Tebi, Gospodje, vjerem, Bože moj, ne daš, da bih bio kao oni, koji stane u grob.

Sv. Pavao govorí u Poslaničevi (Rim. 6,3 – 11), kako smo s krštenjem prepošteni u novi život, život milosti. Postali smo novi ljudi. »Braco! Komog smo kršteni u Imenu Krista, kršteni smo u Njegovoj smrti, jer smo po kruštu s Njim ukopani na smrt. Kao što je Krist uskršten na slavu Otevra, tako da i mi živimo novim životom. Jer ako smo s Njim zadržali sličnošću Njegove smrti, bit ćemo i uskršteni. Ovo znajmo da je naš stari čovjek bio a Njim razpet zato, da uništi grijehu tijelo, da više ne robovremo grijehu. Jer koji je umro, operđan je od grijeha. A ako smo umrli s Kristom, vjerujmo, da ćemo i živjeti zajedno s Kristom, mojajući, da Krist, jer je uskršten od mrtvih, više ne umri. Smrt ne će više vladati nad njima. Jer Mo je umro sa grijehu, umro je jedanput, a što živi, živi sa Bogom. Tako i vi živate, da ste martvi grijehu, a živite sa Bogom u Imenu Krista, Gospodina našeg.«

Sv. Evandželje pripovijeda (Marko 8, 7 – 8), kako je Isus narašao u pustinji devet tisuću ljudi. »U ono vrijeme, kad je Isus bila mnogo naroda, koji nije imao mesta da jede, dozvao svoje učenike i reo im: Žao mi je naroda. Jer su mnosi već tri dana i nemaju što jesti, aki ih gladine optuštanju nijuhov kruštanu, klonut će na putu, jer se neki od njih dođu indeksala. I odgovorile mu njegevi vješnici. A odluka bi ih tako mogao nastići kruštanu ovdje u pustinji? I upita ih Koliko imate hlebova? Odgovore: Sedam. I zapovijedi budima, da pojedaju po semjini. Uze sedam hlebova, zahvali, prelomi i dađe svojim učenicima, da razdjele. A imali su i malo ribica, i njih blagoslovili i zapovijedali, da se razdjele. I jel su i našli su se, i od kornada, što su preostali, nakupili sedam klobasa. A bilo je otkriće tisine osnih, koji su jel, i odušli ih.«

Poučka: Isus i danas hrani anđeoskom hranom, presvetim svjećom Tijelom u oltarskom Otajstvu, milijune ljudi, da nam hrane žive novim, svetim životom. I hranić će nam tako do konca svijeta. A hrana je Njegova takva, da sve stvari im u sebi. O kako treba, kad nam diže gladiju i ledžiju, da hrilmo k Njegovu stolu da nebeski kruh učini jektina u borbi protiv vlastitih napasti i protiv paklenoga neprijatelja.

BLAŽENA MELDA

Rodenja u Boloniji u Italiji g. 1322. u officijelj obitelji Lanbertini, od koje potječe i papa Benedict XIV. Na krunjenju je dobitna imena Magdalena. Nju su roditelji imenovali od Kraljeve sv. Kraljice, jer su bili duge bave poroda.

U svojoj desetoj godini Magdalena je ušla u samostan Dominikanski u mjestu Val di Pietra kod Bolonje i primila imenisko. Tu je bila uzor ljubavi prema Bogu i andeočko čistote. Onebitna je bila u njenima pobodom prema presvetom Oltarskom Sakramentu. Pred njom je klesala mala i sate. Melda ju ispojednila, da joj dade sv. Pribrest, ali u ona vremena nijesu se djejca puštala k sv. Pribrestu prije četvrtne godine.

Dodata je i blagdan Uzadušala, 13. svibnja 1323. Imela ponovno zameši za sv. Pribrest. Ali uzaduši! Za vrijeme sv. Milice sre sve redovnice pristupile su sv. Pribrestu. Samo je Imela ostala na svom mjestu klečeći i plakajući. Najendom se kreštao iz krušnika (kaleka) jedna Hostija, sama od sebe prijeđe rešetke kora, krene prema Imeli i saustavi se u araku nad njenom glavom. Ona je nezaboravljivo nješta učinila. Ova je

sestre redovnice nijesu se mogle dobiti nadmeti tove događaja. Radi je ovo bude potrajkaju neku vrijeme, one su upoznate da no svedočenja. Ona je dobita s pitičem u ruci, poklonio se sv. Hostiji i ona se spustila na pitiču. Svećeni je sa s dubokim počitanjem uneo i njegovo prieštice ove blaženo djetje.

Tako je Imela primila svoja prva sv. Pribrest. Ruku je prekrizila preko praju i u duboko sagruđa klečeći ijabila je predloga svoga Spašitelja. Sestre su se u vativjenju promatrale. I tako je to drugo trajalo. Konacno je pozvao, da ne digne. Ona ne shuka, ne čuje. Tada je nestire same podigla. Bila je mrtva.

Glas se o tom brzo proprio. Narod je potrošio, da vidjeli smrtnu Sveticu i da joj se modi. – Njegove sv. moći bile su posvjete prenesene u Boloniju i tu se da naziva u crkvi sv. Sigismunda.

Papa Leon XIII. proglašio ju je blaženom 16. prosinca 1856. Blažena Imela je držatinja, preporučljiva, da imamo vjeru da je slična s Kristom, i preporučljiva, da imamo vjeru da je slična s Njegovom smrću. Ako smo s Njim sličnici sličnosti Njegove smrću, bit ćemo s Njim sličnici i u uskrštanju... Znajmo, da je naš stari čovjek bio s Njim raspeta... da više ne robovremo grijehu... Ako smo umrli s Kristom, vjerujmo, da ćemo i živjeti zajedno s Njime...«

„Žao mi je naroda“

Ovakvo je ustikloko Božanski Spašitelj, kada je visto, da je ostalo bez tjelesne hrane ono mnóstvo naroda, koja je već tri dana neznamo bilo na Njemu. Zastala, Isusove su riječi morale biti puno besantne privlačne snage, kada je mnóstvo naroda njih oko četiri tisuće moglo zaboraviti na glad i sedu i da. Njima ne osjećaju ništa drugo nego neutralni glad za riječju, koja je izazvala u Njegovu utjahu. Isusu je bilo žao za ovoga naroda, koji je telesno patio. Njegovo se je Božansko srce rasputilo, video, da su ostali bili tvarnog kruha oni, koje je On hrano živim kruhom rijeđi Božje. Da li bi tih telesno hrana, da bi zasitio i njihov tjelesni glad, On pošte za svojom čudotvoricom, božanskom modi. Sa sedam hlebova, i nešto male ribe zaslužuje tisuce ljudi i još preostaje sedam košarica otpadaka,

Razlog Kristova dolaska na svijet, potrošio Njegova utjelovljenja bila je mnóstvo premda čovjeku, koji je preneseo svoga Spašitelja i grijehove u se udaljio od Njega. Da bi čovjek ponovno povezao Božje milosrđe, da bi mu pridobio ponovno dobrojanje, djeteta Božijeg, Isus Krist se je podvratio na najpravljenoj smrти na kruti. Sv. Pavao radi toga kaže u danasnjoj Poslaničevi: »Koji god smo kršteni u Imenu Kristu, kršteni smo u Njegovu smrći... Ako smo s Njim sličnici sličnosti Njegove smrću, bit ćemo s Njim sličnici i u uskrštanju... Znajmo, da je naš stari čovjek bio s Njim raspeta... da više ne robovremo grijehu... Ako smo umrli s Kristom, vjerujmo, da ćemo i živjeti zajedno s Njime...«

Iako je samlosti Spašitelja prema čovjeku bila u prvom redu upravljena na duhovno stanje čovjeka, ta samlost se je odnosila i na telesno čovječje patnje. Radi toga vidimo Isusa, kako prolazi svjetom četničko dobro. Kada sv. Ivan salje dvociju učenika, da pitaju Isusa »Jesi li ti onaj, koji ima doći ili drugoga da čekamo?«, Krist daje odgovor: »Slijepi sive, hromi hodaju, gubici se čiste, gihu čuju.« I ova djela Kristove samlosti posljedice su pobjedi hrišćanskog bijadi svjedočila su o Njegovu božanskom počajanju.

Crkva je nastavila Kristovo djelovanje u svijetu kroz vjejkove. Ona je učemljena u prvom redu za to, da budimo pruži duhovnu pomoć, da ljudi pomade u njihov duhovni bijed. Ali Crkva Kristova, poput svoga Božanskog Utegnećitelja, ima puno razumijevanja i puno sile i za telesne potrebe ljudi. Kršćanstvo je bilo prvo, koje je unijelo u svijet jednu socijalnu skicu i socijalne pravde. Prete bolnici, prva akcionista za napuštenu djecu i izanemogljive starce, pava sirotinu, podignuta se brigom i ljubavlju Crkve. Sv. Pavao je proglašio načelje: »Tko ne radi, taj ne može pravu, da ljudi u Lurd, ispunja se rjeđe. Evanđelje. Stovat će Te pobožni ljudi i svih naroda svijeta, koji su pod sumcem.«

Marijino Svetište Zo—Se posjećuju samo Kinez, nego i Japanci, Korejanici, ukrajinski mnogi narodi, koji, borave trajno ili prolazno u Kitaju. I ovđje, baš kao u Lurd, ispunja se rjeđe. Evanđelje. Stovat će Te pobožni ljudi i svih naroda svijeta, koji su pod sumcem, manim mose narne neizmjerne Božanske ljubavi obdariti sironašnu bojavu. Daa im je u ruke sama sebe. Da Ga dješte kao očprepa klonistim ljudskim dušama. Daa im je čudesna vlast nad sasvim sobom, jer od sad će On na njihove misnike učjeti svakog čovjeka, slijati a ne na neba i sakriti ga pod prilike kruha. Na njihove riječi iz Njegovih poviđi predraspoljeni rana i probodena Srca potječe će opet potoci Presvetog djeteta.

U njihovu radu čeka ih mnogo neugodnih i teških časova, no Krist ih je učio, da je Njegovo breme lako i jača. Njegov shadak za one, koji ga zadržao s Njime nose. A tko je više Njegova, od Njegovih ribara, od kojih je svaki pojedini zapravo drugi Krist na zemlji? Zato su oni spremno ostavili sve ono, što ovaj život občaje njihovom milostidu i pošli za Onim, čije ih obdariti vječnom milodostu prema rijeđima, što će ih od sad svakoga dana izgovarati pred Božjim oltarima:

»Pristupam k Božjemu Arževalu, k Bogu, koji razveseljuje milosrdje moje!«

I kao što je nekak Isak na koncu mnogih pouka i čudesnih djela rekao Svetu učenicima: — Idite po svetu svijetu i naučavajte sve narode — tako i danas sape njihovim mladim dušama: — Idite među svog naroda, koji vas čeka i koji vas treba. Pokazite svjetu, da ste izali iz Moje škole, gdje sam vam učio, kako se žrtvuje i kako se nebesno ljuhi. Dao sam vam planim Svetog Sreća i budi, da tim planjenom rastvori vatru u srcu svojega naroda i da taj način prešire u njemu Moje kraljevstvo Iahawij. Podite bes straha, jer Ja sam s vama u sve dane do svršetka svijeta!«

Svake godine odnosi maša, ali hrabri i smjela četica novih Kristovih ribara sa svojim Učiteljem na uskurbano more života:

I ove godine na blagdan sv. Petra i Pavla Krist je posao na ribolov dužu

mora. Doista neobična tvrdnja, ali istina. Ne zbiva li se isti događaj u dušama radnika, koji bacaju čumiti pogledi u svijet. Sto im se zavodjivo smješta sa svojim rukama, rukama, ne u njima pronađi sreću svoje misliti? Ni li i oni poput Simona i Andrije začplivili tek nekoliko korsika od obale u nevre životu, da polju rijeke, isprepletene kanalima. U ovima ladicama s bodočašćima vrte se te iz ladice ūje pjevanje Marijinih pjesama i žamor na jeku kruha. A bilo je otkriće tisine osnih, koji su jel, i odušli ih.

Kristovi ribari

Od prilike pred 19 vjećima prolazio je neki neobični Stranac obalama Gallilejskog mora. Nedaleko od obale ljujao se na valovima sironadni ribarski čamci. Iz njega su ribari, braće Simon i Andrija, izvadili svoje mreže i bacili ih u more. Smrude, našlačave ruke pokazivali su, da im je taj posao svakodnevno zanimanje od ranje milodosti. Stranac je zastao na obali i zagledao se u njihova vjetrom i sunčem opaljeno lica. Njegov je pogled prodriuo do u dno njihovih duša i srdište otkrivajući i najkrejnije misli i osjećaje. Oni bi mogli da pove običaju i dalje nastaviti taj mucišni pesak, da ih odjedno ne trguju tajanstveni, ali blagi glos Stranaca s obale: »Podite sa minom, i učiniti ću vas ribarima ljudi!«

Jed nikad u svom životu nisu čuli takav glos. Iz ruku im ispadnule mreže. Na čas se zagledale u neobičnog Stranaca na obali, ali kad osjetile onaj prordni, privlačni pogled, koji je počinio na njima, pogradiše vesla — i za čas je čamci pristao na pješku kraj obale, a dva ribara spremne podočile za Stranecem.

Nije potrebno mi spominjati, tko je bio taj čudovitac Stranac, jer će svakog lako pogoditi. Bio je to Isus na početku svog javnog djelovanja po Galileji. Taj događaj se zbio pred 19 stoljeća i nekoliko desetaka godina, te neobično zvaniči, da se on nebrojno putoprovodi u svijetu, a oni, s dudama onih mladića, koji osjetile ili osjećaju u svojoj duši poziv onog istog Krista s obale Gallilejskog

morja. Doista neobična tvrdnja, ali istina. Ne zbiva li se isti događaj u dušama radnika, koji bacaju čumiti pogledi u svijet. Sto im se zavodjivo smješta sa svojim rukama, rukama, ne u njima pronađi sreću svoje misliti? Ni li i oni poput Simona i Andrije začplivili tek nekoliko korsika od obale u nevre životu, da polju rijeke, isprepletene kanalima. U ovima ladicama vrte se te iz ladice ūje pjevanje Marijinih pjesama i žamor na jeku kruha. A bilo je otkriće tisine osnih, koji su jel, i odušli ih.

FRANCUSKA KATOLIČKA SE-LJACRA MLADIĆA — Kao što smo vedjavili, Pariz je održao kongres žalatice, t. j. organizacije francuskog katoličke mladičke. Kao što se je i očekivalo, ovom kongresu je prisustvovalo 70.000 francuskih katoličkih mladića i djevojaka, koji su za vrijeme Kongresa boravili u šatorima u okolici Pariza. Na završnjoj svećnosti mladići je održao govor pariskog nadbiskuplju Mgr. Felini, koji je govorio o uloci žalatice u restrikcionalizaciju (klerikalizam) i preporodu, francuskog sela.

